

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 30 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Piotr Chańko

Protokolant: sekretarz sądowy Izabela Ćwiklińska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2019 roku w (...)

na rozprawie sprawy z powództwa Central (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. przeciwko B. W.

o zapłatę

1. zasądza od B. W. na rzecz Central (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwotę 17.786,92 zł (siedemnaście tysięcy siedemset osiemdziesiąt sześć złotych i dziewięćdziesiąt dwa grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 14.445,81 zł od dnia 4 września 2018 roku do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że odpowiedzialność B. W. jest solidarna z odpowiedzialnością B. K. ustaloną w prawomocnym nakazie zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w dniu 4 lutego 2019 roku, w sprawie o sygn. akt XIII GNc 3887/18;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od B. W. na rzecz Central (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwotę 4.507 zł (cztery tysiące pięćset siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z zastrzeżeniem, że odpowiedzialność B. W. jest solidarna z odpowiedzialnością B. K. ustaloną w prawomocnym nakazie zapłaty wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w dniu 4 lutego 2019 roku, w sprawie o sygn. akt XIII GNc 3887/18.

Sygnatura akt XIII GC 1704/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 września 2018 roku powód (...) od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. wniósł o zapłatę od B. K. i B. W. kwoty 17.786,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwane były członkami zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.. Powód posiada wierzytelność wobec ww. spółki, która została stwierdzona prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w dniu 16 czerwca 2015 roku przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, XII Wydział Gospodarczy, w sprawie o sygn. akt XII GNc 1193/15 na kwotę 12.141,16 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się: należność główna w kwocie 12.141,16 zł powiększona o odsetki naliczone zgodnie z treścią nakazu zapłaty do dnia 2 grudnia 2016 roku oraz kwota 3.341,11 zł stanowiąca sumę kosztów sądowych stwierdzonych nakazem zapłaty oraz postanowieniami komornika sądowego.

/pozew k. 4-6/

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 4 lutego 2019 roku Sąd uwzględnił roszczenie solidarnie w odniesieniu do obu pozwanych.

/nakaz k. 33/

Nakaz w odniesieniu do pozwanej B. K. uprawomocnił się. Pozwana B. W. w dniu 19 marca 2019 roku wniosła sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa w części skierowanej przeciwko niej. W uzasadnieniu pozwana podniosła, iż nakaz zapłaty został wydany przeciwko spółce w związku z nieopłaconymi fakturami za okres od maja do października 2014 roku. Pozwana wskazała, iż w tym okresie przebywała w A., natomiast zobowiązanie objęte ww. nakazem zostało zaciągnięte przez B. K., która pod nieobecność pozwanej w kraju zajmowała się sprawami spółki. Pozwana podniosła również, że prezes spółki nie zgłosiła oraz nie przekazała faktur objętych nakazem zapłaty do biura rachunkowego prowadzącego księgowość spółki. Z uwagi na powyższe faktury te nie zostały uwzględnione w rozliczeniu podatkowym ani w bilansie rocznym spółki. Pozwana podała również, iż z uwagi na brak wiedzy o powstałych zobowiązaniach mogłaby podjąć czynności w zakresie przeprowadzenia postępowania upadłościowego.

/zarządzenie k. 66, sprzeciw, k. 42-45/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 27 listopada 2009 roku. Organem uprawnionym do reprezentacji spółki był zarząd, w skład którego wchodziły B. K. jako prezes zarządu i B. W. jako vice prezes. B. W. została wykreślona z KRS w dniu 25 lutego 2015 roku.

/odpis KRS k. 14-19, zeznania B. W. k. 84/

W dniu 16 czerwca 2015 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XII Wydziale Gospodarczym, w sprawie o sygn. akt XII GNc 1193/15 wydał wobec (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym na kwotę 12.141,16 zł wraz z umownymi odsetkami w stosunku rocznym w wysokości czterokrotności wysokości stopy oprocentowania kredytu lombardowego ustalonej zgodnie z przepisami o NBP liczonymi od kwoty 456,16 zł od dnia 13 maja 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 861 zł od dnia 13 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 861 zł od dnia 12 lipca 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 861 zł od dnia 12 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 861 zł od dnia 12 września 2014 roku do dnia zapłaty, od kwoty 861 zł od dnia 12 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 7.380 zł od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu w kwocie 2.569 zł. Nakaz zapłaty został zaopatrzonej w klauzulę wykonalności z dnia 18 września 2015 roku.

/nakaz k. 20, klauzula k. 21/

Postanowieniem Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Przasnyszu Przemysła Wesołego z dnia 7 października 2015 roku ustalił i przyznał koszty zastępstwa wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym na kwotę 600 zł.

/postanowienie k. 25/

Na skutek wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Przasnyszu Przemysław Wesoły postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2016 roku umorzył postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Jednocześnie ustalono koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 172,11 zł.

/wniosek k. 22-24, postanowienie k. 26/

W dniu 2 grudnia 2016 roku powód skierował do pozwanej B. K. wezwanie do zapłaty kwoty 17.516,99 zł wraz z odsetkami wynikającymi z nakazu zapłaty z dnia 16 czerwca 2015 roku, natomiast w dniu 26 stycznia 2018 roku do

pozwanej B. W. wezwanie do zapłaty kwoty 17.786,92 zł wraz z odsetkami wynikającymi z nakazu zapłaty z dnia 16 czerwca 2015 roku.

/wezwania k. 27-28, 29-30/

W latach 2013 – 2014 obsługę księgową (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. prowadziła M. S.. Dokumenty dostarczała B. W.. Powód nie widniał w bazie kontrahentów spółki.

/zeznania B. W. k. 83v., wiadomość e-mail k. 62, pismo k. 63/

Pozwana w 2014 roku pracowała na rzecz spółki w A. zwykle wracając co piątek do W.. Pozwana kontaktowała się ze współniczką drogą telefoniczną i mailową.

/bilety k. 48-61, zeznania B. W. k. 84/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w zakresie kwoty głównej oraz w części w zakresie odsetek.

Zgodnie z art. 299 §1 k.s.h. jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Odpowiedzialność ukształtowana przez art. 299 §1 k.s.h. służy interesowi **wierzycieli** i ma na celu ich ochronę, stanowiąc o zasadach i przesłankach odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w okolicznościach wskazanych w tym przepisie.

Przesłanki te to: istnienie zobowiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w czasie, kiedy dana osoba była członkiem zarządu spółki oraz bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce, czy to w czasie pozostawania jeszcze przez tą osobę członkiem zarządu, czy to już po odwołaniu z zarządu. Pozwana wypełniła przesłanki przypisania jej odpowiedzialności za długi spółki, w której skład zarządu wchodziła w dacie powstania wierzytelności.

Odpowiedzialność związaną z bezskutecznością egzekucji określonego zobowiązania wobec spółki z o.o. ponoszą na podstawie art. 299 k.s.h. osoby będące członkami jej zarządu lub likwidatorami w czasie istnienia tego zobowiązania, niezależnie od jego wymagalności (zob. np. uchwała z 28 lutego 2008 r., III CZP 143/07, OSN 2009, Nr 3, poz. 38; wyrok z 17 czerwca 2011 r., II CSK 571/10, Legalis; wyrok z 25 lutego 2010 r., V CSK 248/09, OSN 2010, Nr 10, poz. 141). Nie ulega wątpliwości - co wynika z pełnego rejestru przedsiębiorców KRS (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., że w czasie istnienia zobowiązania objętego tytułem wykonawczym funkcję członka zarządu spółki pełniła pozwana. Pozwana była bowiem członkiem zarządu od dnia zawiązania spółki, zaś wykreślenie jej z Krajowego Rejestru Sądowego nastąpiło w dniu 25 lutego 2015 roku. Wierzytelność objęta nakazem zapłaty powstała natomiast w okresie od maja do października 2014 roku, co pozwana potwierdziła w sprzecznie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Sąd stwierdził zatem, iż pozwana była członkiem zarządu w dacie zaciągnięcia zobowiązań i nie doprowadziła do ich zapłaty.

Powód wykazał również istnienie wierzytelności prawomocnym tytułem wykonawczym, którego badanie – zgodnie z treścią art. 365 k.p.c. było wykluczone w niniejszym postępowaniu. Wierzytelność powoda została stwierdzona prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 16 czerwca 2015 roku - przesłanka istnienia wierzytelności została zatem wykazana. Zgodnie bowiem z art. 365 §1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy. Fakt istnienia zaległości spółki względem powoda nie był również kwestionowany przez stronę pozwaną.

Ustalenie przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu (v. wyrok Sądu Najwyższego z dn. 26 czerwca 2003 r., sygn. V CKN 416/01). Wystarczającym

środkiem dowodowym, za pomocą którego wierzyciel może wykazać bezskuteczność egzekucji z majątku spółki przysługującej mu wierzytelności, jest postanowienie komornika o umorzeniu postępowania.

Niewątpliwie egzekucja w niniejszej sprawie była bezskuteczna. Postanowieniem z dnia 14 kwietnia 2016 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Przasnyszu Przemysław Wesoły, w sprawie z wniosku wierzyciela (...) od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. umorzył postępowanie egzekucyjne wobec (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., z powodu stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Pozwana aż do zamknięcia rozprawy nie wskazała przy tym innego majątku, do którego wierzyciel mógł skierować egzekucję. Przeciwnie, pozwana podkreślała, że spółka nie ma żadnego majątku. W konsekwencji Sąd uznał, że strona powodowa również dostatecznie wykazała drugą warunkującą odpowiedzialność pozwanego przesłankę wynikającą z art. 299 k.s.h.

Dla przypisania odpowiedzialności pozwanej nie ma znaczenia fakt, iż zobowiązanie zostało zaciągnięte nie przez nią osobiście, zaś przez sprawującą funkcję prezesa zarządu B. K., ani okoliczność, iż pozwana nie wiedziała o zaciągnięciu zobowiązania. Zobowiązanie to bowiem w momencie gdy pozwana pełniła funkcję członka zarządu, a ta nie doprowadziła do jego zapłaty. Twierdzenie, że pozwana nie interesowała się działalnością spółki oraz nie wiedziała o zaciąganych zobowiązaniach uwagi na przebywanie zagranicą nie ma żadnego znaczenia dla odpowiedzialności względem wierzycieli spółki.

Przyjęcie odmiennego stanowiska, zgodnie z którym okoliczność przebywania poza granicami kraju jak i brak zaangażowania w sprawy spółki miałyby uwalniać członka zarządu od odpowiedzialności powodowałyby całkowity brak ochrony wierzycieli spółki i iluzoryczność odpowiedzialności członków zarządu. Obrona poprzez podnoszenie faktu przebywania w A. nie miała zatem żadnej racji bytu. Przy czym dowodzi jedynie winy pozwanej. Czerpanie profitów z piastowanej funkcji immanentnie wiąże się także z odpowiedzialnością.

Zgodnie z art. 299 §2 k.s.h. członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w §1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Przesłanki egzoneracyjne określone w art. 299 §2 k.s.h. mają na celu zrównoważenie sytuacji członków zarządu spółki z o.o. wobec wierzycieli, jeżeli mimo bezskuteczności egzekucji wobec spółki nie powinno się również do odpowiedzialności cywilnej pociągać tych osób, z przyczyn **enumeratywnie** wskazanych w powołanym przepisie. Przepis ten jest wyjątkiem od zasady odpowiedzialności członków zarządu spółki z o.o. przewidzianej w art. 299 §1 k.s.h. i do nich należy wykazanie okoliczności zwalniającej ich z odpowiedzialności względem wierzycieli spółki (stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w wyroku z 22 maja 2013 roku (III CSK 321/12, LEX nr 1353211). Ustawodawca przewidział, że członek zarządu może uwolnić się od odpowiedzialności w trzech sytuacjach.

Po pierwsze, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie doszło do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki lub wszczęto wobec niej postępowanie układowe (ogłoszono upadłość z możliwością zawarcia układu).

Po drugie, jeżeli wykaże, że choć nie doszło we właściwym czasie do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki obejmującej likwidację majątku lub z możliwością zawarcia układu, to miało to miejsce nie z jego winy.

Po trzecie, jeżeli wykaże, że choć nie doszło we właściwym czasie do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (lub nie wszczęto postępowania układowego), to wierzyciel nie poniósł z tego tytułu szkody.

Pozwana nie wykazała żadnej ze wskazanych okoliczności, przede wszystkim nie wykazała ona dowodowo, iż majątek spółki rzeczywiście wystarcza na pokrycie jej zobowiązań, lub nie wystarczyłyby na pokrycie jej zobowiązań w postępowaniu upadłościowym.

Brak winy członka zarządu będzie zaś zachodził w takich wyjątkowych sytuacjach, jak długotrwała choroba, czy niedopuszczenie go do informacji dotyczących spółki, pod warunkiem jednak podejmowania czynności w tym celu idących (tak A. Rachwał, [w:] Włodyka, System pr. handl., t. 2A, 2007, s. 1037). Pozwana nie dowiodła, że nie ponosi winy w braku złożenia wniosku o upadłość spółki. Nie dowiodła też kondycji finansowej spółki poprzez zgłoszenie wniosku dowodowego z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, celem wykazania, że stan majątku spółki nie uzasadniał zgłoszenia wniosku o upadłość za jej kadencji.

Pozwana argumentowała, że w okresie powstania zobowiązań objętych nakazem zapłaty przebywała zagranicą nie mając wiedzy ani też wpływu na działalność spółki, której sprawami zajmowała się wówczas wyłącznie prezes zarządu - B. K.. Nie została zatem – w świetle nawet własnych zeznań – pozbawiona możliwości dostępu do informacji dotyczących spółki. Przeciwnie, każdy z członków zarządu miał uprawnienia do reprezentacji, a tym samym nieograniczony dostęp do dokumentów spółki. Wskazać także należy na podstawie załączonych przez pozwaną biletów lotniczych, iż pobyt pozwanej poza granicami kraju (w A.) nie był stały, bowiem były okresy w których pozwana przebywała w Polsce, a zatem miała możliwość osobistej kontroli nad działalnością spółki. Zauważyć również należy, że bilety lotnicze były rozliczane przez spółkę oraz jak zeznała pozwana przebywając w A. pracowała na rzecz spółki zatem pobyt pozwanej był związany z działalnością spółki. Tym samym pozwana miała wpływ na działalność spółki, a przede wszystkim na jej sytuację finansową. Od osób decydujących się na pełnienie funkcji w organach spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wymaga się pełnego profesjonalizmu, w tym uwzględniającej zawodowy charakter podjętej działalności. Działania pozwanej w tym zakresie ograniczyły się wyłącznie do przesłania jednej wiadomości e-mail do osoby prowadzącej obsługę księgową spółki.

Jedyną przyczyną braku zaangażowania była zatem bierność pozwanej. Pasywny stosunek do obowiązków członka zarządu, co już podkreślano, nie stanowi podstawy do uwolnienia od odpowiedzialności, a wręcz stanowi dowód winy członka zarządu, polegającego na rażącym niedbalstwie. Wyrażało się ono brakiem dbania o sprawy spółki. Pozwanej można zatem przypisać winę w niezłożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym terminie, ponadto nie dowiodła ona okoliczności przeciwnych.

O szkodzie w rozumieniu art. 299 §2 k.s.h. można mówić wówczas, gdy zgłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego spowodowałyby zaspokojenie wierzyciela w części większej niż w przypadku zaniechania dokonanego przez członka (członków) zarządu. W przypadku powyższym rozmiarem szkody będzie różnica między tym, co wierzyciel mógł w wyniku wszczęcia wspomnianych postępowań uzyskać, a rzeczywistym stanem zaspokojenia jego roszczeń (tak również Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 22 marca 2013 roku, V ACa 69/13, LEX nr 1353710; podobnie Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 30 października 2007 roku, V ACa 670/07, Biul. SAKa 2008, nr 1, s. 28, zgodnie z którym szkoda, jako podstawa odpowiedzialności członka zarządu, musi być utożsamiana z obniżeniem potencjału majątkowego spółki, a nie z bezpośrednim uszczerbkiem w majątku wierzyciela. Stanowisko to potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z 4 lipca 2013 roku, I CSK 646/12, LEX nr 1365595). Pozwana tymczasem w ogóle nie prowadziła swojej obrony co do wyżej wymienionej przesłanki egzoneracyjnej. Należy podkreślić, że ciężar dowodu wskazanych wyżej okoliczności spoczywał wyłącznie na pozwanej.

Uchylenie odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na tej podstawie, że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego we właściwym czasie wierzyciel nie poniósł szkody wymaga udowodnienia **daty właściwej dla zgłoszenia wniosku** o ogłoszenie upadłości oraz wiarygodności przysługujących w tej dacie względem niewypłacalnego dłużnika oraz stanu majątku dłużnika na tę datę. Ponadto, pozwany ma obowiązek wykazania, że biorąc pod uwagę tak ustalony stan rzeczy oraz kolejność zaspokajania wiarygodności z masy upadłości wiarygodność powódki nie zostałaby zaspokojona w ogóle. Także w tym zakresie pozwana zaniechała inicjatywy dowodowej.

Na zasądzoną kwotę złożyła się kwota 14.445,81 zł tytułem należności głównej powiększona o odsetki naliczone zgodnie z treścią nakazu zapłaty do dnia 2 grudnia 2016 roku w wysokości 2.204,65 zł oraz kwota 3.341,11 zł (2.569 zł + 600 zł + 172,11 zł) tytułem kosztów postępowania.

Wierzytelność dochodzona pozwem stanowiła w części wierzytelność materialnoprawną powoda potwierdzoną nakazem zapłaty a w części obejmującej kwotę

Roszczenie w zakresie żądania odsetek od kosztów postępowania cywilnego było w całości bezzasadne. Choć koszty procesu stanowią jeden z nieodłącznych elementów postępowania cywilnego (art. 98 i nast.), to niewątpliwie należą do dziedziny prawa publicznego i są normowane w kodeksie postępowania cywilnego - akcie prawa publicznego - w sposób samodzielny, autonomiczny i wyczerpujący. Prawo procesowe (publiczne) określa więc źródło i czas powstania żądania zwrotu kosztów procesu. Nie budzi wątpliwości, że wierzytelność z tytułu kosztów może być dochodzona w procesie przeciwko członkowi zarządu na podstawie art. 299 k.s.h. Sąd uznaje koszty postępowania (zarówno sądowego, klauzulowego jak i egzekucyjnego) za element składowy szkody. W połączeniu z utrwalonym obecnie deliktowym charakterem roszczenia z art. 299 k.s.h. należy opowiedzieć się za przyznaniem wierzycielowi spółki prawa do dochodzenia kosztów postępowania wobec spółki od jej członka zarządu. Wierzytelność z tytułu zasądzonych kosztów postępowania odrywa się od przedmiotu postępowania (mogły bowiem wynikać z rozstrzygnięcia polegającego na oddaleniu powództwa) i mogą być odrębnie dochodzone jako szkoda. W pewnym zakresie dochodzi tu do przełamania zasady akcesoryjności formalnej orzeczenia o kosztach procesu. Nie jest to jednak równoznaczne z autonomicznym charakterem wierzytelności o zapłatę kosztów postępowania. Choć koszty postępowania podlegają regułom obrotu wierzytelnościami, to jednak z wyłączeniem tych, których zastosowanie podważałoby naturę i funkcję kosztów procesu. Nie mogą być naruszone w szczególności przepisy zakazujące, po uprawomocnieniu się orzeczenia o kosztach, modyfikacji ich wysokości, co podkreślił Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 20 maja 2011 roku, sygn. akt III CZP 16/11. Pogląd ten jednak ma zakotwiczenie w dawniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego i zachowuje aktualność mimo zmiany ustaw procesowych (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1965 roku, sygn. akt III CO 73/64).

Brak dopuszczalności doliczania odsetek do kosztów postępowania (oraz waloryzacji kosztów) podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 31 stycznia 1996 roku, sygn. akt III CZP 1/96 z powołaniem na wcześniejszą uchwałę z dnia 10 lutego 1995 r. III CZP 8/95 (OSNC 1995 z. 6, poz. 88). W uzasadnieniu uchwały dobitnie stwierdzono, że: „wykluczona jest możliwość uwzględnienia żądania wierzyciela, by zasądzić na jego rzecz odsetki ustawowe w związku z opóźnieniem się dłużnika z zapłatą kosztów procesu. Uznać zatem należy, że orzeczenie o kosztach procesu w ramach danej sprawy jest ostateczne, i to bez względu na to, czy po jego uprawomocnieniu pojawiła się nowa okoliczność, jak np. wskazany przez powódkę w niniejszej sprawie fakt, iż dłużnik dopuszcza się wspomnianego opóźnienia w realizacji tego orzeczenia (...)”. W ocenie Sądu natura kosztów nie zmienia się, jeżeli członek zarządu ponosi odpowiedzialność za dłużnika-spółkę. Gdyby przyjąć stanowisko odmienne, to w świetle powołanych uchwał spółka nie odpowiadałaby za odsetki od kosztów postępowania, a jej członek zarządu ponosiłby odpowiedzialność dalej idącą, obejmującą również odsetki.

Takiego rozumowania nie uzasadnia fakt pozostawania w opóźnieniu przez dłużnika, ani fakt wezwania dłużnika do zapłaty w trybie art. 455 k.c. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 grudnia 1996 r., I CKU 40/96 (OSNC 1997, nr 5, poz. 52) podkreślił, że wystarczającej podstawy obłożenia kosztów procesu odsetkami za opóźnienie nie stanowią także racje ekonomiczne, czyli odpłatność za korzystanie z cudzego kapitału oraz „bodźcowe oddziaływanie” na dłużnika; taką podstawą może być wyłącznie wyraźne unormowanie, którego brak. Na argument braku podstawy prawnej do żądania odsetek od kosztów procesu zwracano również uwagę w judykaturze przedwojennej, przed wejściem w życie kodeksu postępowania cywilnego z 1932 r. (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1926 r., III Rw 2018/25, „Przegląd Prawa i Administracji” 1926, s. 106). Podzielając to stanowisko, Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania odsetek od dochodzonej pozwem należności w punkcie 2 wyroku.

Roszczenie odsetkowe, nawet niezasadne nie wpływa na rozstrzygnięcie co do odpowiedzialności za wynik procesu, skoro odsetek nie wlicza się do wartości przedmiotu sporu. W świetle powyższego, pozwani przegrali spór w całości, dlatego o kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w kwocie 890 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika w kwocie 3.600 zł (na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z §2 pkt 5

Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

ZARZĄDZENIE

(...)

26 listopada 2019 roku